

13: Een laatste keer Alaska

Dag 28: Van "Nugget City" (YT) naar Salmon Glacier (BC)

426 mijlen vandaag / 13814 km in totaal / 11157 stappen vandaag

Iets zegt me dat het vandaag een korte editie van ons dagboek gaat worden: de hele dag staat in het teken van rijden, afstanden afleggen. De jongens zijn nog behoorlijk lang 'Civilization' aan 't spelen geweest gisterenavond, en we raakten maar moeilijk in slaap. Ik kan het dan ook maar matig appreciëren als ik om 06u00 gewekt word… door de verwarming die aanslaat. Was het een goedbedoelde poging van Loic om ons in een warme omgeving te laten opstaan, of is iemand vergeten de verwarming helemaal af te zetten gisteren? Feit is dat ik wakker ben en niet meer in slaap geraak.

Anderhalf uur later sta ik uiteindelijk op: genoeg geprobeerd om de slaap terug te vatten! Hoesy springt als 1ste onder de douche; ik begin alvast met de meloen in stukjes te snijden. Daarna is het mijn beurt om m'n lijf en m'n haar te wassen: water is er genoeg nu we op de waterleiding aangesloten zijn. Juist opletten dat ik niet teveel warm water gebruik. Terwijl ik de rest van het fruit versnijd, neemt ook onze oudste zoon een douche. De jongste rolt slaperig uit z'n bed, z'n neus de geur van warme pannenkoeken volgend. Ontbijten en haar drogen, dat gaat moeiteloos samen. Dan afwassen en alles aan de kant ruimen; ondertussen raakt ons laatste exemplaar eveneens gedoucht. Nog maar eens een passage langs het

dumpstation maken, vers water aan boord nemen, en we zijn vertrekkensklaar: het is 10u30.

We rijden Cassiar Highway op, een rustige baan, met hier en daar oneffen wegdek. De bedoeling is om vanavond in Stewart-Hyder te overnachten, volgens de wegbijbel een 'a highly recommended side trip' als je langs de westkust van Alaska/Canada rijdt. Hoesy negeert het tankstation aan de afslag naar de 'snelweg' – 't is geen autostrade zoals we in België gewoon zijn, ook al draagt ie de naam 'highway' – om enkele kilometers verderop te beseffen dat we maar voor 240 kilometer benzine hebben. Het dichtstbijzijnde benzinestation ligt in Dease Lake, op 220 kilometer van waar we ons nu bevinden. Toch wil hij niet omdraaien, erop vertrouwend dat, eens het lichtje brandt, er altijd nog wat reserve in de tank zit. En anders weten de jongens meteen welke workout er vandaag op het programma staat 😊

13: Een laatste keer Alaska

Er schijnt een aangenaam herfstzonnetje en de weg slingert zich langs meertjes en kreekjes. Aan beide kanten van de baan staan er bomen: eerst een stuk waar de sporen van de 2011 brand nog duidelijk zichtbaar zijn, dan een gedeelte van overwegend loofbomen met mooie gele tinten, hier en daar met naaldbomen ertussen, die gaandeweg veelvuldiger en groter worden, totdat we door een gebied van alleen maar sparren en dennen rijden. Herhaaldelijk wordt er via borden voor wild, vooral dan kariboes, elanden en beren gewaarschuwd, maar meer dan occasioneel een muisje of een eekhoorntje dat oversteekt, zien we niet. Een gezapige, zij het soms hobbelige, rit.

Na iets meer dan 3 uur rijden, arriveren we in bescheiden Dease Lake, met nog benzine voor 39 km in onze tank. Loic maakt de vensters schoon terwijl Hoesy tankt, we wisselen van chauffeur en zetten onze weg verder. De oudjes smeren de bokes en zetten zich dan aan het respectievelijk lezen (Hoesy)/schrijven (moi). Omdat we maar voor 200,00 CAD benzine hebben kunnen inslaan, stoppen we rond 15u00 in een nog kleiner plaatsje, Iskut, om opnieuw te tanken. Dan is het rijden, rijden, rijden, op ons gemakske: het is zo rustig dat ik slaperig word en zelfs een klein dutje doe. Bij een volgende plasstop nemen de oudjes nog een keer het stuur over van de jonge garde: ondertussen is het 17u30.

Een uurtje later houden we halt voor de 1ste van de 2 gletsjers die de ommetoer naar Stewart/Hyder meer dan waard zijn: de Bear Glacier. Alhoewel er in 'The Milepost' staat dat het morgenlicht de beste plaatjes oplevert, is het nu toch ook een indrukwekkend schouwspel.

13: Een laatste keer Alaska

Een half uurtje later arriveren we via Stewart, BC (Canada) in Hyder, Alaska. Alhoewel deze 2 dorpjes vlakbij elkaar liggen, is het opnieuw een spel zonder grenzen. In dit afgelegen stukje is er géén Amerikaanse grenspost aanwezig, enkel een Canadese. We rijden met andere woorden zonder enige controle de USA binnen. Wat nog gekker is: we blijven ditmaal in dezelfde tijdzone; enkel het postkantoortje in Hyder houdt AST, Alaskan Standard Time, aan, omdat dit een federaal gebouw is.

Als Stewart, BC ons al een onooglijk dorpje toescheen, dan is Hyder, AK helemaal een gehuchtje. Meer nog: wanneer ik even uitstap om een foto te maken van het welkomstbord van Hyder, zie ik aan de achterkant 'The Friendliest Ghost Town in Alaska' staan. Hmmm… We gaan op zoek naar een van de 3 restaurantjes die Hyder volgens onze wegbijbel rijk zou zijn, echter zonder succes. De enige kruidenierszaak die we kunnen ontwaren, is gesloten. Effe doorrijden dan maar… We passeren Salmon River waar de arenden vis aan 't eten zijn. Spijtig genoeg zitten ze té ver om met een eenvoudig GSM-camera'tje vast te leggen. Nog een eindje verder rijden we langs Fish Creek Wildlife Observation Area in Tongass National Forest waar je vanaf een wandelplatform de grizzly's en zwarte beren op zalm kan zien vissen.

13: Een laatste keer Alaska

OK, duidelijk geen eetgelegenheden meer: we maken rechtsomkeer en doorkruisen nogmaals het spookdorpje, ditmaal heel traag. Het geheel biedt een erg troosteloze aanblik: de helft van de gebouwen is vervallen, overgroeid zelfs, de weinige 'deftige' huizen geven geen bewoonde indruk. Terug de grens over om 19u30: ditmaal wel controle. De (wederom knappe) vrouwelijke douanier – in Canada sprokkelen ze precies in mooie grenswachters – vertelt ons dat Hyder nagenoeg uitgestorven is omdat het seizoen erop zit. Ze informeert ook naar onze arriveCAN-app: die hebben we niet kunnen invullen wegens geen internetverbinding. Of we weten dat we deze ge-updatet

moeten aanbieden elke keer dat we de grens met Canada oversteken? Ze is gelukkig niet streng, en laat ons gaan, voor deze keer: volgende maal moet ie wél ingevuld zijn!

Aan de yachtclub die Stewart rijk is – stel je hier zeker niet teveel bij voor! – nemen we de afslag, een doodlopende weg die op Portland Canal, een enge zoutwaterfjord waar de haven (!) van Stewart gevestigd is, uitloopt. Mooie foto's van de avondlucht boven het water, en dan richting centrum. Van de 4 eetgelegenheden daar staan er 2 te koop en zijn de 2 andere gesloten. We bespeuren echter een kruidenierszaak die tot 20u00 geopend is: da's onze redding! Het aanbod is, zoals verwacht, niet bijster groot, maar genoeg om onze honger deze avond te stillen. Aan de kassa vertelt de niet onaardig uitziende (Canada!) jongeman dat ik niet met een kredietkaart kan betalen, enkel cash (CAD of USD) of een Canadese betaalkaart. Geen nood echter: hij zal de waren al inpakken, terwijl ik geld kan gaan afhalen aan de ATM in een van de 2 hotels die Stewart rijk is.

Ikke dus richting hotel, waar blijkt dat ik maximum 40,00 CAD kan 'tanken'. Loic die me achternagekomen is, weet me te zeggen dat de aankopen iets van 55,00 CAD bedragen. Ik check m'n voorraadje Canadees geld: 1 briefje van 5,00 CAD en enkele 1 en 2 dollarmunten. Ik geef alles aan Loic mee – hij heeft nog Amerikaans kleingeld – en maak een ommetje via de 'liquor store' waar ik een fles Pinot Grigio kan aankopen… met m'n creditcard. Tegen dat ik terug aan de RV arriveer, komt Loic uit de kruidenierswinkel buiten, met zakken in z'n armen: hij kwam juist niet toe met z'n cash geld, maar de jonge winkelbediende heeft het verschil – iets minder dan 1,00 CAD – kwijtgescholden. Vriendelijk!

Hoesy heeft tijdens onze shoppingtrip uitgevogeld dat er een paar punten in het dorpje zijn die gratis wifi verschaffen. Hij heeft immers verbinding nodig om de ArriveCAN in

orde te maken voor morgen: yep, we gaan vanavond nog terug de grens over! Nog een toertje dus door de praktisch verlaten straten, totdat we connectie hebben. Als de administratieve besognes afgewerkt zijn – ondertussen heb ik toch nog een paar berichtjes kunnen sturen – zetten we opnieuw koers naar de grens.

De bedoeling is om een overnachtingsplek voor deze avond te vinden – volgens Hoesy's RV-app zijn er verschillende 'turnouts' langs de oever van de rivier – en morgen in alle vroegte naar Salmon Glacier te rijden. De 1ste plaats die geschikt lijkt, wordt door mij op twijfel onthaald: het is weliswaar een brede strook, maar net in een bocht gelegen. Als er deze nacht iemand passeert en in een moment van onoplettendheid… juist, ja. De beschrijving van mogelijke kampplaatsen is trouwens een beetje vaag, en dus besluit de chauffeur al zo ver mogelijk in de richting van de gletsjer te rijden, zodat we morgen geen al te grote afstand meer moeten afleggen. Er is wel 1 probleem: juist na het 'vissende-beren-viewpoint' gaat de geasfalteerde baan over in een grindweg. Hoesy besluit om deze te volgen zolang het zicht het toelaat. Ondertussen is echter de schemering al ingevallen, en al snel moet hij z'n grote lichten gebruiken om het pad nog te kunnen onderscheiden.

Wat volgt, is een zeer hobbelige en eigenlijk onverantwoorde rit van anderhalf uur voor ocharme 21,7 mijl, IN DE DUISTERNIS. De grindweg vertoont op verschillende plekken diepe potholes en soms is het bijna stilstaand zigzaggen om de minst diepe kuil te kunnen nemen. We rijden door dichtbegroeid boomgebied, dan weer langs kale rotswanden waar er herhaaldelijk borden met waarschuwingen voor (sneeuw- en steen-) lawines staan. We passeren een grote steengroeve, waar er spots branden: daar zijn ze nog aan 't werk! Ons arme RV'tje kraakt en kreunt langs de kronkelende weg omhoog, terwijl Loic in het midden en ik op de passagierszetel naar hindernissen turen. We spotten onderweg een zwarte beer, enkele eekhoorntjes en muisjes, een kikkertje en zelfs – dixit Loic – een schorpioen. Na elke bocht hoop ik dat we eindelijk het uitkijkpunt bereiken, maar iedere keer volgt een nieuw stuk grove baan. Langzaamaan begin ik de moed te verliezen: wat als we een verkeerde weg aan 't volgen zijn? Ik zit verkrampt in m'n stoel, duimend dat onze camper het volhoudt, we geen lekke band of, erger nog, een gebroken as oplopen.

Naar mijn gevoel duurt het een eeuwigheid vooraleer we EINDELIJK boven zijn en een plekje zoeken op de parking, waar er toch nog wel wat andere voertuigen staan. Het is 22u10 en ik ben behoorlijk uit m'n hum. Mijn 3 mannen – enfin, m'n 2 oudste dan toch, de jongste heeft last van misselijkheid – hebben zich duidelijk geamuseerd. Het aperitief wordt overgeslagen: we beginnen dadelijk aan het avondeten, waarvoor we onze generator dienen op te zetten, wat ik dan weer onbeleefd vind naar onze slapende buren toe.

Aan afwassen beginnen we zelfs niet meer: nog even een bezoekje aan de rudimentaire, maar propere toiletten die er aanwezig zijn, tanden poetsen, en ons bed in.

13: Een laatste keer Alaska

Morgenochtend pas gaan we de gletsjer kunnen aanschouwen: hij is maar beter de moeite waard!

Dag 29: Salmon Glacier (BC) naar Prince George (BC)

459 mijlen vandaag / 14553 km in totaal / 7902 stappen vandaag

Misschien moet ik toch maar iets voorzichtiger zijn met het maken van voorspellingen. Gisteren verwachtte ik immers een kort verslag van de dag, en finaal zijn het toch weer 4 bladzijden geworden. Daarom vandaag een minder stoutmoedige aankondiging: hoogstwaarschijnlijk wordt dit een beknopte editie, gezien het feit dat we weer de hele dag op de weg gaan doorbrengen.

Maar laat ons beginnen bij het begin, zijnde 07u50, het tijdstip waarop ik opsta. De voorbije nacht is rustig verlopen: slechts 1 keer wakker geweest door Loic en vervolgens Hoesy die ons toiletje een bezoekje gingen brengen. Later vertelt Hoesy me dat dit omstreeks 04u30 was. Nog voordat ik aan de fruitsla begin, doe ik m'n schoenen aan om de Salmon Glacier te gaan bewonderen; Hoesy vergezelt me. Daar ligt ie dan, in al z'n grandeur, een enorme massa sneeuw en ijs, beschenen door de stralen van de vroege ochtendzon. Heel mooi aanblik om de dag mee te beginnen. [noot van Hoesy: het zicht was de rit meer dan waard. Eerlijkheidshalve moet ik vertellen dat ik gisterenavond geen idee van de lengte van de rit naar de gletsjer had. Ik was in de verkeerde veronderstelling dat het een effen weg was. Echter, eenmaal we begonnen te klimmen, was omdraaien geen optie meer. Naar boven dus.]

Loic bakt eitjes voor z'n broer en zichzelf, en wij mogen er een stukje van proeven. Een mok koffie/een kop thee, fruitsla + cruesli + yoghurt en een schitterend panorama: het was de onstuimige rit van gisterenavond dan toch waard! De afwas wegwerken, alles

goed op z'n plaats zetten zodat we ook op de terugweg geen brokken hebben, en om 09u45 zijn we weg, na nog een laatste blik op de Salmon gletsjer.

Hoesy neemt de rit voor z'n rekening, Seighin fungeert als copiloot, tegen de misselijkheid. Loic neemt z'n hoofdkussen en kondigt aan dat hij nog een dutje gaat (proberen te) doen: wat??? Door het hotsen en botsen is het onmogelijk om deftig te typen, dus ik moet me noodgedwongen beperken tot het bezichtigen van het landschap. Het klinkt wellicht raar, maar ergens is deze rit beangstigender dan gisteren in het donker: nu zie je elke put en oneffenheid, én de eigenlijke rand van de weg. Aan de andere kant is het nu wel geruststellender: ten eerste kent de chauffeur het traject en de moeilijkheidsgraad nu, en de potholes zien er minder onheilspellend uit dan bij het licht van de koplampen, die elk niveauverschil overdreven accentueren.

13: Een laatste keer Alaska

Na 25 minuutjes komen we bij 'The Toe of Salmon Glacier', waar we mooi kunnen zien hoe de gletsjer geleidelijk overgaat in Salmon River. Ik stel aan Hoesy voor om op een bijzonder uitdagend stuk even uit te stappen en de rit van de RV op te nemen. Dat doe ik tot 2 keer toe: een fijne herinnering voor later – weet je nog? – maar op film toch minder imponerend dan in realiteit.

Al bij al verloopt onze neerwaartse rit behoorlijk sneller dan de opwaartse: na iets meer dan een uur bevinden we ons terug op 'berijdbare' weg. Zowel op de andere oever van Salmon River als in een van de bomen langs de baan spotten we nog een arend: soms wens ik dat ik een camera met telelens had!

Om 11u20 bereiken we de grens met Canada en moeten we definitief afscheid nemen van 'The Last Frontier State': Alaska, je bent een geweldige staat, en een kleine 2 weken zijn véél te kort om grondig met je kennis te maken! Het is een andere douanebeambte dan gisterenavond, maar we hebben ons huiswerk gemaakt: de ArriveCAN-app is up to date. Neen, we hebben nog steeds geen vuurwapens of cannabis in ons bezit, en evenmin iets aangeschaft dat we zouden moeten aangeven – in Hyder, zekers?

13: Een laatste keer Alaska

In Stewart maken we graag gebruik van de gratis dumpmogelijkheid en slaan we vers water in. De wifi is ook nog steeds toegankelijk, maar tot mijn verbazing heb ik via m'n simkaart verbinding met het internet. Zou leuk zijn als dit tijdens de rest van onze reis doorheen Canada zou blijven duren… Net als we uit Stewart willen vertrekken, belt Ciaran ons via Messenger met de uitslag van z'n 2de zit: voor alle vakken geslaagd! Da's tof om te vernemen!

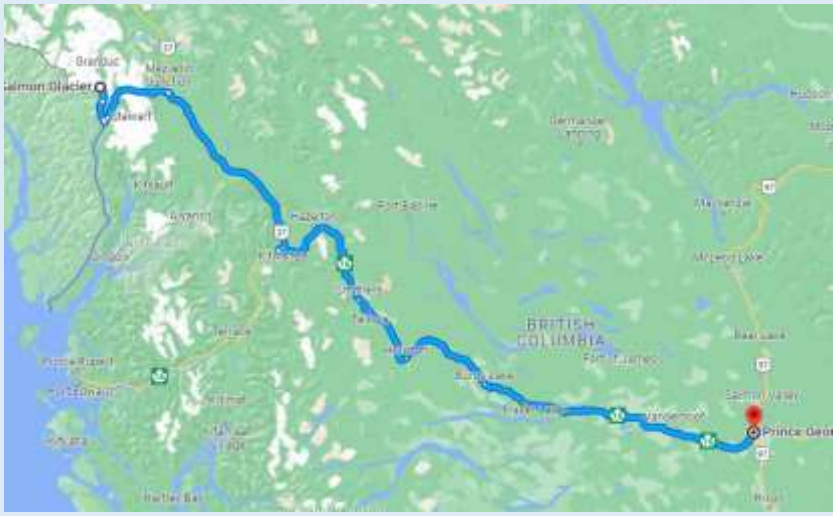

Seighin blijft zitten op de copilootplaats, Loic wisselt met Hoesy van chauffeursplaats. Vanaf nu gaan we de hele dag rijden, om zo dicht mogelijk bij Jasper National Park te geraken, wat 'maar' een 800-tal kilometer van Stewart verwijderd ligt. We stoppen nog één maal langs de Stewart-Hyder Access Road, om de Bear Glacier ook bij daglicht te kunnen bewonderen. Een half uurtje later – we zitten dan al op de Cassiar Highway – hebben we nog eens de kans om in de berm een zwarte beer te aanschouwen. Vanaf dan wordt er regelmatig gewaarschuwd voor wild, maar zien we niets meer.

De jongens beginnen om 13u30 alweer te klagen dat ze honger hebben. Omdat wij echter van lunch-corvee zijn, dienen ze te wachten totdat ik klaar ben met schrijven. Er broeit een kleine opstand, maar finaal wordt die in de kiem gesmoord door hen nog vóór 14u00 een boke onder de neus te duwen.

Als we rond 15u00 in New Hazelton arriveren, nemen we een iets langere pauze om even van de zon te genieten: het is zowaar tamelijk warm! Hoesy wordt chauffeur, ik volg de rit met 'The Milestone' op m'n schoot. Ondertussen zitten we al een tijdje op de Yellowhead Highway 16 en het valt ons op dat er regelmatig borden staan die waarschuwen om vooral niet te liften. Benieuwd naar wat hier achter zit, sla ik aan 't googelen – ja, ik heb nog steeds verbinding! Blijkt dat deze snelweg geen al te beste reputatie heeft: het stuk tussen Prince Rupert en Prince George heeft als trieste bijnaam 'The Highway of Tears'. Meer dan 80 verdwijningen van en moorden op (voornamelijk) vrouwen hebben hier vanaf 1970 tot nu plaatsgevonden, en nog steeds zijn niet alle zaken opgelost.

Over het verdere verloop van de rit kan ik niet veel boeiends vertellen. Ik heb de indruk dat zelfs 'The Milepost' niet zoveel aandacht aan deze weg besteedt in vergelijking met andere routes. Er komen veel minder aanwijzingen over stopplaatsen en rest areas voor; de aanduidingen zijn ook korter en minder frequent. Wat hiervan de reden is, weet ik niet: het landschap is er niet minder mooi of zo. Het wordt dus een aaneenrijging van kilometers, waarin ik voor een groot stuk bezig ben met het opzoeken van mogelijke

eetplaatsen, nadat er beslist is dat we in de Walmart in Prince George inkopen gaan doen. Waze heeft trouwens nukken vandaag, dus ik gebruik Google Maps.

Hoesy geeft het stuur niet meer uit handen, en omstreeks 20u15 parkeren we aan de Walmart. De 2 jongens gaan tanken, terwijl de oudjes alvast beginnen boodschappen te doen. Al snel krijgen we terug het gezelschap van de 2 zonen, zodat we een uurtje later aan tafel kunnen schuiven in Earls Bar & Kitchen. Ik heb dit restaurant op goed geluk uitgekozen omdat het niet te ver van de Walmart ligt én er wel wat vegetarische gerechten op het menu staan. Ook belangrijk: het is tot 23u00 open, vandaar dat we éérst boodschappen zijn gaan doen: nu moeten we ons niet haasten en raprap ons eten naar binnen slokken omdat de Walmart om 22u00 zijn deuren sluit.

Het blijkt een schot in de roos te zijn: aangenaam kader, zeer vriendelijke bediening, lekkere gerechten en toch niet overdreven van prijs. Af en toe is het toch wel heel fijn om eens geen diepvrieseten te moeten eten!

Content keren we naar onze lichtjes royaal geparkeerde RV terug. Er is besloten dat we vannacht in 'de beschaving' overnachten: de parking van de Walmart is toegankelijk voor RV's. We proberen een plaatsje met zo weinig mogelijk directe verlichting te vinden, wat niet gemakkelijk is, en maken ons klaar om naar bed te gaan. Een niet-storend, maar toch prominent aanwezig biepje klinkt, maar niemand weet waar het vandaan komt. Alhoewel het al laat is, werk ik toch nog voort totdat het verslag van vandaag geschreven is. Een weinig bewogen dag vandaag: het wordt hoog tijd dat we nog eens een paar serieuze trails middenin de natuur kunnen bewandelen!

13: Een laatste keer Alaska

Dag 30: Van Prince George (BC) naar Jasper (AB)

300 mijlen vandaag / 15036 km in totaal / 18683 stappen vandaag

Geen wekker gezet gisterenavond, maar toch ben ik vroeg wakker. Het af en aan gerij op de parking en het geluid van de nabijgelegen weg maakten dat ik deze nacht veel uit m'n slaap opgeschrikt ben. Het doet me bijna verlangen naar overnachten in de natuur, ver van alle stadsgeluiden. Het nieuws dat ik te lezen krijg via m'n tennisapps maken m'n ochtend er niet meteen beter op: Roger Federer stopt met tennissen. De GOAT gaat met pensioen. Het zat er aan te komen, maar toch vind ik het spijtig: het einde van een dominantie van meer dan 20 jaar door de zeer elegante, vriendelijke, grootse tennisspeler.

Wéér wordt Loic niet vergast op pancakes voor ontbijt: alhoewel Seighin bijna gelijktijdig met hem wakker is, verkiest hij z'n GSM boven z'n oudste broer. Als we hem hier plagend over aanspreken, reageert hij humeurig: onze jongste is nu eenmaal geen ochtendmens. Toch smaakt het ontbijt en 'genieten' we van het onovertroffen uitzicht op een once-in-a-lifetime plaats: de Walmart! 😊

Na het eten wassen de oudjes af, terwijl Loic en Seighin verbinding proberen te leggen met hun broer in België. Er moet 't een en 't ander besproken worden op zakelijk gebied, dus wij wandelen naar de supermarkt om daar gebruik te maken van 'full option' toiletten en nog wat extra zaken in te slaan. Als we naar de RV terugkeren, wordt er juist een eind aan het gesprek gebreid: we zijn klaar om te vertrekken.

Wanneer we de parking afrijden, hoor ik weer het geluidje van gisterenavond. Loic vertelt dat dit het sein voor de voetgangers is om het kruispunt vlakbij over te steken:

just! Heel even een ommetje langs de Starbucks: hebben ze hier wél een Canadamok? In 1ste instantie zie ik alleen die van Vancouver en British Columbia staan, maar als ik troostgewijs een kleine koffie ga bestellen, bemerk ik de gewenste beker op het schap achter de barrista. Neen, ik begin géén nieuwe verzameling met alle provincies van Canada!

Om 10u20 kunnen we dan echt aan onze rit beginnen. Na zijn nukken van gisteren schijnt Waze vandaag weer behoorlijk te functioneren. Aangezien we eigenlijk de hele tijd gewoonweg de Yellowhead Highway moeten volgen, kan ik als copiloot niet veel betekenen. Dan maar een beetje aan de chauffeur voorlezen over Rogers 1ste echte wapenfeit, de uitschakeling van de toenmalige absolute numero uno, Pete Sampras, in de 4de ronde van Wimbledon, en de reacties van Federers mede-tennissers op de aankondiging van z'n 'pensioen'. Daarna, als de verbinding er is, hou ik me bezig met enkele lesjes op Duolingo: m'n streak van x aantal dagen aaneensluitend Russisch oefenen moet terug opgebouwd worden.

Om 11u45 houden we een plasstop, weliswaar enkel voor de chauffeur en copiloot, want de beide passagiers liggen te slapen. De 2de keer, omstreeks 13u00, wisselen we weer van team: tijd om de bokes te smeren, een jobke dat klaarblijkelijk altijd in de passagierstijd van de oudjes schijnt te vallen: goed getimed! Het zonnetje dat deze ochtend nog uitbundig scheen, heeft plaats gemaakt voor nattigheid. Er rest ons nog een uurtje rijden tot aan Jasper National Park, en daar maak ik handig gebruik van om alvast het 1ste gedeelte van de dag te verhalen.

Als we rond 14u30 de grens met Alberta over rijden, worden we weer een uurtje ouder: van 9 naar 8 uur verschil met België, terug in MST dus. Omstreeks 16u00, een half uur later dus, stoppen we aan het visitor center van Jasper National Park dat ook in het stadje Jasper gelegen is. De 2 jongens blijven even zitten terwijl wij poolshoogte gaan nemen, want we staan op een plek betalend parkeren, en we hebben geen zin om eerst tijd te verspillen aan het downloaden van en opzoeken hoe de app werkt. Daarbij, lang gaan we niet binnen zijn.

De vrouwelijke ranger wijst ons een multitude van wandelingen aan, allemaal even boeiend en een beetje uitdagend. We moeten dus keuzes maken: sowieso nog een korte hike vandaag, en morgen hopelijk nog eens een stevige kuitenbijter. Nadat we de

jongens afgelost hebben zodat zij ook even naar toilet kunnen gaan, leggen we de verschillende mogelijkheden aan hen voor. Voor vandaag zijn er 2 kanshebbers: eentje in de 'Around Jasper'-sectie, de andere in de 'Edith Cavell Area'. Van de 'Valley of the Five Lakes Trail' kunnen we ofwel enkel de basislus doen, of deze uitbreiden met 1 of 2 extra loops; de 'Cavell Meadows Trail', bedraagt 6 tot 8 km, naargelang hoever je gaat en welke aftakking je neemt. De laatste spreekt Hoesy het meest aan, maar wij verkiezen de eerste. Er is ook nog een mooie 'scenic route' die ons via Maligne Valley naar Maligne Lake brengt, maar die ligt niet dadelijk op de weg naar 1 van de 2 mogelijke kampplaatsen. Het wordt dus met 3 stemmen tegen 1 de eerste.

Een kwartiertje scheidt ons van de aanvang van de wandeling. We hebben wel geluk: sinds we in Jasper gearriveerd zijn, regent het niet meer. Evenmin zon, maar tenminste geen nattigheid: hopelijk blijft het zo. Voor alle zekerheid nemen we toch allemaal onze regenjas mee, en doen Hoesy en ik onze wandelbroek aan. De 2 jongens malen er niet om: Seighin gaat in jeans, Loic draagt zelfs een short.

Het is 17u00 als we aan onze hike beginnen; we vertrekken allemaal met het idee dat we de 'Short Loop' van 4,6 km gaan doen, wat toch al dadelijk een dik uur in beslag zal nemen. Het pad stijgt en daalt, is soms tamelijk steil en rotsachtig en doorweven met boomwortels, een 'moderate trail' dus. Hoe het komt, weet ik niet, maar ik heb het lastig: ik kom niet echt vooruit, en m'n beenspieren protesteren. Alhoewel we zeker al op grotere hoogtes geweest zijn, ben ik ook snel buiten adem en voel ik me enkele keren bijna wegdraaien. Wellicht te weinig slaap de afgelopen nacht…

Dit neemt niet weg dat het zicht op de meren telkens heel mooi is. Het water is helder, en heeft op sommige plekken een aquamarijn kleur. Na een half uurtje komen we aan 5th Lake, 4th Lake volgt een 10-tal minuutjes later. Aan 3th Lake, weer 10 minuten verder, staan de bekende rode stoelen: Loic neemt een aantal foto's met ons erin… en een gekke selfie. Als we om 18u10 aan 2nd Lake arriveren, is het nog een eindje wandelen naar het knooppunt, waar de lussen elkaar ontmoeten.

Weer wordt er democratisch gestemd… maar iedereen gaat sowieso voor de extra kilometers. De weg leidt ons verder door een dichtbebost gebied met hoge, oude bomen en een dikke laag mos met talloze dode takken op de grond. Het is tamelijk vochtig: je hoort de druppeltjes van de bladeren vallen, maar we houden het nog steeds droog. 1st Lake volgt onmiddellijk na de kruising van de 2 paden; in de veronderstelling dat ik nog fotokansen ga hebben, neem ik er niet dadelijk een foto van. Later blijkt dat dit een

domme beslissing is geweest: 1st Lake is enorm uitgestrekt, maar het zicht erop wordt voor het grootste deel van de wandeling errond door de bomen onttrokken.

Wat me opvalt, is dat het stil is in het bos: af en toe een eekhoorntje dat zich laat horen, een vogel, maar voor de rest diepe stilte. Ik voel me niet ongemakkelijk, maar de kans is reëel dat we een beer ontmoeten, althans, de hele omgeving leent zich ertoe. Niet dat deze majestueuze dieren in ons gezelschap zouden willen vertoeven: voor het grootste deel van de hike hebben de 3 mannen het over het verschil tussen stichter, aandeelhouder en vennoot van een bedrijf. Na nog een kort gedeelte doorheen een weiland, is de lus rond: enkel nog de 900 meter naar de parking, waar we om 19u45 aankomen. Finaal hebben we toch de hele 'Outer Loop' van 8,4 km (volgens het informatiebord)/9 km (volgens Runkeeper) afgelegd.

M'n kaarske is nu wel zo goed als uit: ik verlang naar een kleine warme maaltijd, en dan bedje in. Hiervoor dienen we eerst nog wel 50 km te rijden, naar Honeymoon Lake Campground, die spijtig genoeg volzet is. Dan maar nog 50 km verder, naar Columbia Icefield Centre, waar er ook een kampplaats is. Echter, de ranger van de 1ste camping vertelt ons hetzelfde als de dame in het visitor center: als we niet echt een kampvuurtje willen stoken, kunnen we probleemloos op de parking van het bezoekerscentrum overnachten, waar er nog plaats zat is.

Het is al na negenen als we er parkeren. Snel de generator aan en ons kostje koken!